

По пѣтя моя другарь ми разказа много занимливи нѣща изъ живота на птичкитѣ. Разбрахъ, че почти всички птички: дърволазката, горската зидарка, синигерчето, мушитрънчето, червенушката и много други сж най-добритѣ приятели не само на гората, но и на цѣлия растителенъ свѣтъ, пѣкъ и на човѣка. Всички тѣ изтрѣбватъ голѣми количества вредни насѣкоми.

Ние вече се прибирахме къмъ кѣщи. Изведнажъ надъ главитѣ ни се разнесоха дружни гласове: „Щи-жи! Щи-жи!“ Надъ върхаритѣ бързо прехвъркна ято *щиглеци*, които бѣха повече отъ 30 на брой. Като забелязаха една купчина брѣзи, тѣ бързо накацаха по тѣхъ, като красиви кичурчета по клончетата. По брѣзитѣ имаше много плодъ, увисналъ надолу като гроздове. Накацали, тѣ почнаха веднага да зобятъ тѣхнитѣ семенца. Не

Пѣстъръ кълвачъ

се чуваше тѣхното грѣмко и свадливо чирикание. Ние се приближихме по-близу до тѣхъ, за да можемъ по-добре да ги разгледаме. Азъ направихъ едно непредпазливо движение съ ржката си, и цѣлото ято за мигъ напустна брѣзитѣ и отлитна надалечъ.

Следъ малко забелязахме единъ *ястребъ-врабчаръ* — голѣма птица съ сравнително кѣси криле и дълга опашка. Той догонваше ятото щиглеци. Ястребътъ-врабчаръ е единъ отъ най-голѣмитѣ неприятели на малкитѣ птички.